

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 218. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365626502992/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

Da de gik hjemad, såa de et Skib, som var under Opsejling. Det var „Fortuna“, der kom paa Aarets første Rejse fra København, og uvilkaarligt greb Barbara Andreas ved Armen.

— Er du i daarlign Humør, Andreas? spurgte hun sagte.

Selv var hun hed og blussende, men i hendes Øjne var der et Skær af Smerte eller Frygt. Andreas fyldtes af Æmhed, da han saa det.

— Nej, elskede! svarede han.

Men senere, da de var kommet forbi Skansen og kunde se Byen, Tinganæs og Vippet, hvor Folk var begyndt at stimle sammen, sagde hun meget uglad: — Jeg tænker paa, at du engang skal rejse herfra.

— Det måa du ikke tænke paa nu! Det er der længe til. Du ved jo, hvor kort jeg er kommet med mit Arbejde. Og desuden, tilføiede han og lo: desuden ... tager jeg dig med min Skat!

Det gav et Sæt i Barbara, et stort Lys tændtes i hendes Øjne, men straks efter blev hun dødsens alvorlig og spurgte med en næsten forskrækket Stemme: — Er det dit Alvor, Andreas?

— Selvfølgelig er det mit Alvor.

Han prøvede paa at le, men kunde ikke rigtig samle sig til det.

— Det er mit rammeste Alvor, sagde han med stærk Stemme. Selvfølgelig, selvfølgelig!

Barbara var endnu en Stund alvorlig, men lyste saa paa en Gang op.

— Jeg har ikke noget højere Ønske i Verden! København! Og Poul, du ved ... han vil sikkert ... sikkert ... han lader Ægteskabet opløse, og saa er jeg løs, helt løs! Jeg har altid netop saadan ønsket, ønsket at komme bort herfra! Tror du ikke ... tror du ikke, jeg kan komme til København?

Hun var besjælet, hun lyste af en eventyrlig Tanke, hun næsten dansede over Kræstens Klippegrund.

Tørverøgen fra alle Havnens Nævergryder stod ret tilvejs i Aftenens lave Solskin, og Byens Græstige laa dybgrønt beskygget i den gyldne Dis. Stemmer høstes fra Vippet, og „Fortuna“s Ankre plumpede i det stille Vand.

— Ak, om Barbara rejste af Lande, tænkte Andreas. Da vilde jeg i Ro slaa mig ned i denne Stad!

Men Barbara dansede begejstret foran ham som en stor, sort Skygge lige mod den røde Sol.